

АЛЪН А. МАКФАРЛЪН

ГЪРМЯЩИЯТ ВОДОПАД

КИКАПУ

Превод от английски: Юлия Бучкова-Малеева, 1981

chitanka.info

Одеялото на нощта бе обвило в мрак селото на племето кикапу. Хората се бяха събрали около огъня на приказките в очакване на думите на разказвача. Слушателите знаеха, че този път няма да се разказва за юнаци от бойните пътеки, нито за бойци, рискували живота си в нападения в страната на техните врагове. И все пак разказът, който предстоеше да чуят, беше за истинското геройство; за две храбри жени, които все още се споменаваха в песни и танци заради тяхната смелост и благородната им саможертва в името на племето. Ето каква приказка чуха хората.

Група наши мъже били на лов по времето, когато зелената земя вече се показвала изпод снега, когато реките се носели пълноводни и бързоструйни. С мъжете имало и жени — да помогат в дрането на уловените животни и да режат месото на ивици за сушене. Ловната група обикаляла вече три слънца и много елени паднали под техните ловни стрели.

Докато бродели из местности далеч от нашата територия, над тях непрекъснато тегнела опасността от вражески атаки. Ден и нощ юнаци стоели на пост, но те не били особено бдителни. Един ден вождът заявил, че ще бъде по-добре да се върнат при племето си, и цялата група се приготвила да потегли при изгрев-слънце. Някои от мъжете и жените обаче не видели повече слънцето. Многобройна бойна група от племето шони заобиколила и нападнала лагера точно когато нощта отстъпвала място на утрото.

Хората от племето кикапу, които не били убити или тежко ранени, избягали в дефилето. Били ходили на лов там и знаели една голяма пещера под гърмящия водопад на могъща река. Още преди това вождът им бил взел решение, в случай че приближи голяма вражеска група, да се укриват там. Затова всички от племето знаели за тайното скривалище.

Кръвожадните шони убили ранените и отвели две от нашите жени в своя лагер като заложници. Жените били млади и работоспособни. Лагерът на шоните се намирал далече над мястото, където нашите били нападнати. А жилищата им били по бреговете на широка, бързотечна река.

Шест слънца след нападението бойците от племето шони продължили да претърсват местността за наши хора, избягали от набезите. Поставили часови на такива разстояния, че човек от племето

кикапу да не може да се изпълзне, без да бъде забелязан. По такъв начин голямата бойна група на шоните се надявала да разбере накъде са се оттеглили нашите. Добре претърсвал врагът, но хората ни се криели още по-добре и не били открити. Нашият вожд не пускал никого от групата да излиза от грамадната пещера, а и никой ня мал нужда да излиза, защото запасите от сушено месо и вода били големи.

След няколко слънца хората помолили вожда да ги пусне да излязат от голямата пещера под водопада. Наистина вътре били в безопасност, но страхотният грохот от водопада тормозел ушите им, защото бушувал като завеса от гръмотевици пред пещерата. Душите им се свивали, защото се страхували, че зли духове обитават мрачните скалисти дефилета около тях.

Вождът бил храбър, но разбирал хората си. Той самият с радост щял да избяга от силния грохот и рев, дори при бягството по-голямата част от групата му да попаднела под стрелите на шоните.

— Утре, денят на седмото слънце от началото на нападението, ще бъде последен ден за нас тук — казал той на хората си. — Когато падне здрач, ще се опитаме да избягаме от врага. Гответе се!

Нашият вожд знаел, че шансовете за спасение са малки, тъй като шоните били многобройни и освирепели поради умелото бягство на нашите хора от техните набези. „Сигурно са много ядосани — мислел си нашият вожд, — защото макар и майсторски да различават следи в гората, и най-добрите им следотърсачи не биха забелязали стъпки по каменистата земя в речните дефилета.“

На сутринта на седмото слънце жрецът на шоните отишъл при своя вожд и му разказал съня си. Неговата тотемна птица, червеноопашатият сокол, му се явила на сън, закръжила над него и с пронизителни крясъци го поканила да я последва. Жрецът не можел да откаже да тръгне след своята птица, затова духът му я последвал, като полетял бързо пред него; накрая соколът стигнал до малка поляна в гората. Тук в своя сън жрецът видял събище на Сенките^[1].

— Мога ли да тръгна след Сенките и да ида в скривалището на нашите врагове? — попитал жрецът сокола. — Кой от тях знае къде се крие групата?

Соколът полетял право към двете жени, пленнички на шоните, и направил по един кръг над главите им.

— Тези жени ще знаят — завършил жрецът, когато разказал съня си на вожда. — Моята тотемна птица никога не ме води по грешна следа.

Вождът на шоните имал голямо доверие в жреца и неговата тотемна птица; затова свикал военен съвет. Разказал за съня и наредил да доведат двете пленнички при него. Като ги разпитали, те казали, че не знаят къде се е скрила групата от племето, на което принадлежат.

— Говорят с криви езици^[2] — извикал жрецът. — Само мъченията ще ги изправят.

Подложили жените на мъчения и под острата болка от нажежените главни до китките им те извикали, че ще издадат скривалището на хората си. За момент споделили нещо на своя диалект, а сепак с помощта на жестове показали, че са готови да заведат войската на шоните до скривалището.

Когато шоните се въоръжили и се приготвили да тръгнат след тях, двете жени посочили реката, вместо да ги поведат към гората. Посредством знаци те показали, че нашите са далече и ако вземат лодка, шоните ще стигнат по-бързо до тях. Когато вождът посочил гората и воините му забърскали жените в тази посока, те обяснили със знаци, че не могат да ги водят по суза.

Знаели пътя към скривалището на племето кикапу само по вода.

Вождът повярвал на жените и те били отведени до големите канута, наредени на речния бряг. С ръце и знаци жените обяснили, че близо до водопада има малко отклонение от голямата река, по което трябва да тръгнат, за да стигнат до хората от племето кикапу. Вождът заповядал на жените да се качат на първата лодка. Той също седнал в нея заедно със своя жрец и шестима от най-добрите си бойци. Останалите тръгнали веднага след тях, разпределени в много лодки. Веслата проблясвали и канутата, бързи като риби, се спуснали по течението.

След като гребали дълго, вождът запитал жените дали вече не са близо до вражеското скривалище. Жените отговорили със знаци, че наближават мястото, и веслата отново заработили: нагоре-надолу, нагоре-надолу. Сега вече бойците не трябвало да се напрягат много, тъй като течението ставало все по-бързо и по-силно, а лодките се носели стремително напред. Движението ставало все по-бързо и по-

бързо. От далечината долитал грохотът на водопада. И все по-близко се чувал този раздиращ земята тътен.

Вождът бил храбър, но и той се страхувал от могъщата стихия на бързоструйните води. Стоял точно зад двете пленнички, седнали на носа на лодката. Докоснал раменете им и те тутакси се извърнали към него. Като видял, че се усмихват, страхът му преминал. По-възрастната от двете жени с един жест на ръката към южния бряг показала, че само след миг ще стигнат до разклонението, където гребците ще могат да изведат лодките от буйното течение към спокойните води на по-малкия речен ръкав.

Все по-устремено се носели лодките през разпенената стихия. Все по-тясна ставала руината река, докато ревяла и тътнела между отвесните скални маси от двете й страни. Нямало никакво време да обърнат лодките назад!

Било късно, много късно — вождът и бойците му разбрали, че са измамени. Най-храбрият от тях едва успял да изпее няколко такта от бойната им песен за смъртта и в този миг бушуващата стихия помела разбитите лодки през гребена на могъщия водопад. Двете жени от племето кикапу гордо повели вражеската войска към смъртта върху назъбените скали.

Моят разказ свърши, но историята за двете жени, които спасили от смърт нашата група бойци, ще продължи да съществува, докато тревата расте и водата тече.

[1] Сенки — мъртвци, духове (вж. речника на индианските думи и фрази). — Б.пр. ↑

[2] Лъжат (вж. речника на индианските думи и фрази). — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.